

Nr 199.

Af herr **Åkerlund**, om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående åtgärder i syfte att förekomma skadegörelse å ungskog genom toppskottens afskärande m. m.

I åtskilliga af våra större städer och måhända äfven annorstädes tillsaluhållas för prydnad i hemmen i allt större utsträckning toppskott af unga furuplantor — hvarigenom dessa för framtiden förstöras — samt jämväl hela plantor af samma trädslag, hvarjämte vid jultiden ofantliga massor af unga granar där utbjudas. Härom vore ju ej så mycket att säga, därest skogsägarna, hvilka äro ansvariga för skogens återväxt efter afverkning, i allmänhet vore de, hvilka idkade här ifrågavarande rörelse eller densamma åtminstone bedrefs med någon urskiljning och tanke på skogens fortbestånd.

Att så ock understundom sker, vill jag visst icke bestrida, men vågar påstå, att den ojämförligt största delen af denna köpenskap idkas af personer, hvilka hvarken äga någon skog eller förskaffat sig rätt att å annans mark hämta dessa varor, utan helt enkelt tillgripa dem utan ringaste tanke på den ofantliga skada, de förorsaka.

Denna trafik har numera antagit sådana dimensioner, att en mängd skogsägare, hvilka ägnat varmt intresse för skogens vård, rent af se sig urståndsatta att med någon utsikt till framgång uppdraga ungskog, helst en öfvervakning, som skulle mäktat råda bot mot *ifrågavarande* rofhygge, praktiskt taget är omöjlig att åstadkomma å våra skogar med deras i regeln stora vidder.

På hvad sätt bot skall rådast mot denna sorts stöld och skogssköfling, är naturligtvis ej godt att på rak arm föreslå, men Stockholms stad införde *Bih. till Riksd. Prot. 1911. 1 Saml. 2 Afd. 2 Band. 81 Häft. (Nr 199—201)* 1

för några år sedan, säkerligen ej af omtanke för skogsvården, utan emedan man funnit, att ett mycket stort antal där saluhållna julgranar vore oärligt åtkomna, den bestämmelsen, att säljarne skulle förete bevis från skogsägare därom, att granarna efter erhållet tillstånd afverkats å deras mark, och ehuru endast denna åtgärd sannolikt ej vore tillräcklig, var man dock här i staden inne på rätt väg, eftersom endast genom ingripande å försäljningsorten något effektivt skydd mot skadegörelsen torde kunna åstadkommas. Skada blott att Stockholms myndigheter så fort tröttnade på saken.

Säkerligen finnas de som hålla före, att det vore hårdt förhindra personer i ringa ställning att förtjäna en slant genom här ifrågavarande rörelse, men därom är ej heller fråga, ty jag är fullt förvissad, att de allra flesta skogsägare, på därom gjord framställning, gärna skulle tillåta kända, hederliga och omtänksamma personer, på hvilka de kunde lita att de rättade sig efter gifna föreskrifter, att å deras marker taga såväl kvistar af furu som äfven julgranar, där detta kunde ske utan skada å skogen.

Jag har städse satt mig emot förbud mot plockning af vilda bär å annans mark och ser gärna, att ganska stor frihet i fråga om denna må råda, där det kan ske utan olägenhet, men då jag erfarit, hvilken ofantlig skada den frihet förorsakar, som man i allt större utsträckning tagit sig att förstöra ypperlig ungskog å betydliga områden samt att sagda förödelse årligen sträcker sig allt vidare, har jag funnit mig manad att fästa uppmärksamheten därpå och får vördsamt hemställa, det Riksdagen i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhåller,

det täcktes Kungl. Maj:t låta utreda, hvilka åtgärder kunna finnas lämpliga till förekommande af här ofvan påvisade skadegörelser å ungskog samt för Riksdagen framlägga de förslag, hvartill en sådan utredning kan gifva anledning.

Stockholm den 25 januari 1911.

E. Åkerlund.
